

HOW TO READ WATER

av Anna Thu Schmidt, Thea Ellingsen Grant, Mina Paasche og Hanne Dahl Geving

Stillverk 1. --- Trondheim

18.Mars 2021

Det finnes fortsatt noen kroker i Trondheim jeg ikke vet om. Stillverk 1. var et av disse. Ytterst på Kanalkaia, forbi Fosenkaia - og forbi de gamle båtene, verkstedene og haugene med industrielle materialer og store stålhaller. Der ligger en merkelig tynn bygning med små vinduer og et flatt tak. Det er en gammel post for togbrua, en veldig konstruksjon tegnet av Golden Gate-arkitekten jeg ikke husker navnet på. Bare noen få meter fra togsportet går jeg opp en smal trapp. Bygningen kan ikke være mer enn femten meter på det bredeste og syv meter på det korteste - slik virker det hvertfall. Salen utgjør hele andreetasjen på huset hvor jeg blir plassert i et lite amfi av en maskekledd person. Det er kanskje syv andre personer der, men det virker nesten fullt. To projektorer kaster bilder av tang og tare som bølger fredelig fra side til side fra oppunder taket og ned på gulvet foran oss. Fra taket henger lange biter av tyll og danseren står med ryggen til iført en hudfarget topp og mørk kortbukse. På motstående side, i høyre hjørne, står musikeren iført en stor grønn genser og fyller rommet med lange, ensomme toner. Foran musikeren står et lite bord med effektpedaler, og gulvet er forresten hvitt.

Gjennom den neste timen beveges vi i buer mellom hav og menneske. Mellom person og miljø. Landskapet som sanse- og dansepartner - som medspiller og fantasi - som instrument og palett. Dialogen mellom musikeren og danseren og bildene er til tider åpenbar og andre ganger mindre synlig. Seansen er bygget opp av en rekke momenter hvor rollene skifter, men jeg faller i tanken om at bildestrømmen - som jo er statisk på sett og vis - fungerer som dirigenten i denne prosessen. Uttrykkene er ikke nye, men dynamikken i samspillet mellom dem slående. Musikeren abstraherer stemmen sin, harmoniserer og improviserer over seg selv og reagerer med danseren og bildene. Hun befinner seg innenfor et spekter av stemme og pust som ligger mellom det organiske og det kontrollert tonale. Det samme kan sies om danseren som jobber dypt ned i kroppen på en måte. Som om energi skyter opp til kroppens flater som dens ytterpunkt. Utenfor den, følsom og eksponert tillater kroppen seg å flyte mellom, inne i og over naturen, bildene og lyden. Det hele blir et spill av enkle uttrykk som utfyller og resonnerer i hverandre. Det lille rommet med sin tydelige avstand fra det som skapes i sin industri-historiske funksjon og teknologiske hensikt, gjør noe med bildene jeg ser. Bildene av hav, natur som bare ligger noen steinkast unna, gir et slør av memorabilia over situasjonen. Videoen er ikke projisert med perfekt illusjon i tankene. Vi skal ikke tro av vi er i eller med havet, eller på stranden. Noe som kommer enda tydeligere frem når bildene begynner å synthesizere og reverseres. Pixlene synes til tider å forvirre tiden i det jeg ser bølgene bevege seg baklengs, skifter side og antall.

Danseren følger med eller følges. Forholdet er vanskelig å bedømme når bevegelsene noen ganger foregriper og andre ganger reagerer med bevegelsene i lyden eller i bildene av havet. Jeg ser en tilstand av refleksjon som oppstår i samhandlingen og de temporære bruddene. Materielt, assosiativt og evokativt - bilder og følelser - en stum dialog om tanker om havet. Og det er denne samtalen og i vannet mellom aktørene at performansen finner sin plass. Som en refleksjon ut fra to punkter: de som forsøker å vise, og den som forsøker å se. Rommet de skaper poengterer relasjonen mellom oss og havet, for min forståelse av hva rommet er for noe er tydelig. Scenebildet er nakent og den lille salens tekniske utstyr så eksponert og så patetisk sammenliknet med hva som befinner seg utenfor. Vi foregriper fantasien, gjør avkall på den og derfor dens gyldighet - alt vi har er bare tanken om havet. I How To Read Water avslører Schmidt, Grant, Paasche og Geving på den måten vår sårbarhet i møte med naturen, og den umulige oppgaven det ville være å erstatte eller gjenskape den. For som i en postapokalyptisk drøm, hvor vi forsøker å finne tilbake til noe som en gang var, er vannet ikke lenger noe vi behersker egentlig, men noe vi tvinger. Som en venn vi bedro, og kanskje aldri kommer til å forstå igjen - med mindre vi gir den en del av vår tid.

Aksel Øien er masterstudent i drama og teater ved NTNU. Han har tidligere jobbet som skuespiller innen teater og film, samt regissør og scenograf. Med dramaturgi og musikk som interessefelt retter arbeidet hans seg mot sjangeroverskridende scenekunst og forskning innen relasjonelle aspekter ved multimodalitet. Hans prosjekter undersøker for tiden dramaturgiske konsekvenser innen teknologi og stedsspesifikk performance.